

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **L. S.**, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti 1) Nemocnice Havlíčkův Brod, příspěvkové organizace, se sídlem Husova 2624, Havlíčkův Brod, 2) H. S., 3) M. K., 4) H. K., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. KUJI 11082/2010, sp. zn. 551/2009 No-8,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu žalobou napadeného rozhodnutí

[1] Ve výroku označeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod č.j. ST/685/2009/Ve, Ev. č. 63348/2009 ze dne 15.9.2009

tak, že vypustil podmínku pro umístění stavby uvedenou pod č. 12. Ostatní části výroku rozhodnutí potvrdil. Jednalo se o rozhodnutí o umístění stavby parkoviště Havlíčkův Brod na pozemku p.č. 788/11, 788/12 v k.ú. Havlíčkův Brod (dále jen „stavba“).

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že územní řízení je návrhové, tedy stavební úřad musí projednat stavbu v rozsahu předložené žádosti, jejímž obsahem je vázán. Žádost spolu s přílohami a dokumentací posuzuje pouze z hledisek stanovených zákonem, a je oprávněn zamítnout ji pouze v případě, když shledá její nesoulad s právními předpisy nebo pokud by zjistil, že umístění stavby může ohrozit zájmy chráněné zvláštními předpisy. Konstatoval také, že právní předpisy nepředpokládají absolutní nedotčenost sousedních nemovitostí důsledky stavby. Připustil, že každá stavba, byť je v souladu se všemi zákony a právními předpisy, určitým způsobem ovlivní své okolí, přičemž stavební úřad nemůže stavebníka nutit k jinému umístění stavby, jak požadují účastníci řízení, pokud je jeho záměr v souladu se zákonnými předpisy. Případné připomínky a námitky účastníků musí řešit v souladu se zákony a dbát na to, aby jejich práva byla co nejméně dotčena. Odvolací námitky vznesené žalobcem jako odvolatelem neshledal důvodnými.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Především namítal, že napadené rozhodnutí vydaly osoby, jež jsou k žadateli-stavebníkovi v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy ve vztahu ekonomické závislosti. Dle názoru žalobce jsou proto ze zákona vyloučeny z řízení. Jedná se o všechny úředníky krajského úřadu.

[4] Další žalobní námitky byly v podstatě shodné s námitkami, které žalobce vznesl již v odvolání a se kterými se dle jeho názoru žalovaný řádně nevypořádal. Žalobce namítl, že výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje stanovené náležitosti. V podmínce II.1., týkající se umístění stavby, je uvedeno: *„stavba bude umístěna v souladu se situací stavby – koordinační situace (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku.“* Uvedený výkres však nebyl nedílnou součástí tohoto rozhodnutí a nebyl tedy ani doručován. Povinnost připojit k rozhodnutí grafickou přílohu je stanovena v § 92 odst. 4 stavebního zákona a v § 9 odst. 5 vyhl. č. 503/2006 Sb. Dále žalobce vyslovil nesouhlas s necitlivým umístěním parkovacích stání. Vyslovil požadavek parkoviště podél jeho pozemků odclonit pásem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních, a to keřovým pásem a stromy.

[5] Další námitky směřovaly k vybudování 2 m vysoké tvárnice stěny a prodlužování stání. Dále žalobce konstatoval, že hluková studie vypracovaná ve věci se zabývala zejména vlivem na nemocniční budovy, nikoliv vlivem na sousední rezidenty. I tak však hluková expozice vypočtená ve vztahu k rodinnému domu žalobce je charakterizovaná vyčerpáním limitů a v noční době je nadlimitní. Nelze souhlasit s vyjádřením hygienika z 20. 5. 2009, který tuto situaci bagatelizuje. S ohledem na zásadu předběžné opatrnosti a k tomu, že se hluková zátěž z dopravy plynule zvyšuje s vývojem její intenzity, je žalobce přesvědčen, že jde o zdroj hluku, který se dostává do nadlimitního, tedy protiprávního režimu a hygienikovo vyjádření je nesprávné. Je v rozporu s ochranou veřejného zájmu na zdravém a příznivém

životním prostředí. Dosažení, ba i překročení limitů zjištěné na základě nepřesného výpočtu je alarmujícím faktem (nepřesnost se pohybuje v rozmezí ± 2 dB). Je nezbytné, aby došlo k přezkumu hygienikova stanoviska v režimu § 149 odst. 4 správního řádu. K přezkumu došlo se záporným výsledkem, rovněž tak v přezkumu v rozkladové komisi Ministerstva zdravotnictví. Toto zjevně selhalo a při obhajobě stanoviska hygienika rezignovalo na uplatňování předpisů o ochraně veřejného zdraví. Dále se dle žalobce žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že stavební úřad v podmínce označené II.6. požaduje prověřit řadu otázek, jež by měly být napevno rozhodnuty při umístění stavby. Zapracovávat změny umístění v dalším stupni projektové dokumentace je chybné a nezákonné.

[6] Dle žalobce se žalovaný rovněž dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou, že nikde není závazně stanoveno, že v době noční se bude parkovat pouze na stávajícím parkovišti a není jasno, jak by se tato podmínka měla vynucovat. Jde pouze o podmínku nezávazně uvedenou v odůvodnění územního rozhodnutí na str. 6 v rámci snah o podepření hygienikova stanoviska. Jde o nejasnou a nevykonatelnou podmínku, jež do výroku rozhodnutí nepatří. Nebylo rovněž vysvětleno, co znamená výzva, aby v brzké době učinil „včasné písemné podání“ se žádostí o výstavbu 2 m vysoké stěny. Je zřejmé, že stavební úřad opomněl pokusit se před rozhodnutím o smírné vyřešení rozporů mezi účastníky, což je jedním ze základních principů českého správního procesu. Dle názoru žalobce by umístění takové stěny vyžadovalo zahrnutí do územního rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na nesprávné poučení o možnosti podat odvolání s tím, že obdobným způsobem selhal i žalovaný v řízení o odvolání. V řízení se doručuje veřejnou vyhláškou, tedy z povahy věci není zapotřebí podávat odvolání ve vícero stejnopisech. Pokud se totiž doručuje veřejnou vyhláškou, odpadají důvody pro podávání odvolání v počtu odpovídajícím četnosti účastníků řízení, je jím doručováno pouze jedním, na úřední desce vyvěšeným, exemplářem písemnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[7] Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho přesvědčení je nedůvodná. K námitce nedoložení koordinační situace konstatoval, že jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, všichni účastníci byli v průběhu řízení seznámeni s kompletní dokumentací předloženou v územním řízení, tedy s koordinační situací. V podmínce č. 1 pro umístění stavby ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že stavba bude umístěna v souladu se situací stavby – koordinační situací. Nebylo zde uvedeno, že koordinační situace bude nedílnou součástí rozhodnutí. Posouzení souladu stavby s územním plánem sídelního útvaru Havlíčkův Brod uvedl stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí. Stejně tak zde uvedl, proč není vhodné umísťovat vzrostlou zeleň v těsné blízkosti hranic sousedních pozemků.

[8] Rovněž se vyjádřil ke stanovisku Krajského ředitelství policie, DI Havlíčkův Brod. Protože žalobce v odvolání namítal, že nesouhlasí s vydaným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina, vyžádal si žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu u Ministerstva zdravotnictví ČR, odboru ochrany veřejného zdraví, posouzení tohoto závazného stanoviska. Ministerstvo ve svém stanovisku odvoláním napadené závazné stanovisko potvrdilo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je

řešeno i parkování v době nočního klidu. K námitce podjatosti úředníků, kteří ve věci rozhodovali, žalovaný uvedl, že z dosavadní ustálené judikatury NSS, zejména z rozsudku č. j. 2 As 21/2004-67 ze dne 16.12.2004 vyplývá, že skutečnost, že v řízení, jehož účastníkem je územní samosprávný celek, rozhoduje úředník tohoto územního samosprávného celku, sama o sobě nemůže zakládat a nezakládá důvod k pochybnostem o nepodjatosti tohoto úředníka. Podstatnou je v této souvislosti skutečnost, že Krajský úřad kraje Vysočina rozhodoval nikoliv v 1. stupni, ale v řízení odvolacím. Dle názoru žalovaného na toto jeho stanovisko nemá vliv, že se jeden ze senátů NSS hodlá od dosavadní judikatury odchýlit a věc byla předložena k posouzení rozšířenému senátu NSS.

IV. Průběh řízení před soudem

IV.a) Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2011, č. j. 29 A 40/2010 - 79

[9] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 29 A 40/2010 - 79, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, důvodnou neshledal žádnou z žalobních námitek. (Následně tento rozsudek Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. března 2013 č.j. 4 As 18/2012-29 zrušil.)

[10] Krajský soud pokládal za podstatné ve věci vyřešit primárně námitku žalobce, že ve věci rozhodovali úředníci žalovaného vyloučení pro podjatost. Žalobce konkrétně namítal, že rozhodnutí žalovaného vydaly úřední osoby, jež jsou k žadateli – stavebníkovi, (Vysočina, IČO 70890749, Žižkova 57, 587 33 Jihlava), v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy i vztahu ekonomické závislosti. Dle jeho přesvědčení jsou vyloučení z řízení všichni úředníci krajského úřadu. Žalobce v této souvislosti odkázal na znění prvorepublikového správního řádu a na výklad této otázky provedený v rozhodnutí 1. senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení z 22.12.2009, sp. zn. 1 As 79/2009.

[11] Ve věci je nesporné, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby podal kraj Vysočina a o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně rozhodoval Krajský úřad kraje Vysočina. Soud vyslovil názor, že tato skutečnost sama o sobě není důvodem pro vyloučení zaměstnanců krajského úřadu z rozhodování ve věci. Žalobce důvod pro jejich vyloučení spatřoval pouze ve skutečnosti, že tito zaměstnanci jsou k žadateli – stavebníkovi v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy i ve vztahu ekonomické závislosti.

[12] Soud při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 21/2004-67 ze dne 16.12.2004, publ. ve Sb. NSS pod č. 503/2005. Podle tohoto rozhodnutí „*rozhoduje-li obecní úřad v přenesené působnosti o právu či povinnosti obce, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníků pro pochybnosti o jejich nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu*“. Konstatoval, že je mu známá i rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu. Posouzení této otázky bylo postoupeno rozšířenému senátu usnesením č.j. 1 As 19/2010-95 ze dne 22.4.2010 a usnesením č.j. 1 As 89/2010-100 ze dne 4.5.2011. Dosud však v těchto věcech nebylo rozhodnuto.

[13] Za situace, kdy žalobce důvod pro vyloučení zaměstnanců Krajského úřadu Vysočina spatřoval pouze v obecných důvodech, tedy odvozoval ho ze stavu zaměstnaneckého, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by nepodjatost mohla být zpochybněna, neshledal soud žádný důvod, proč by tyto osoby měly být vyloučeny.

[14] Dále žalobce namítal, že žalovaný se vyhnul přezkumu námítky, že ač rozhodnutí orgánu 1. stupně odkazovalo na koordinační situaci (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby s vyznačením vazeb na okolí a zejména vzdáleností od hranic pozemku, tento výkres nebyl řádně jako nedílná součást rozhodnutí doručován. Nebylo zajištěno jasné a srozumitelné sdělení informace, jak stavba vypadá, slovní popis byl málo přehledný. Rozhodnutí bylo tedy nesrozumitelné a nepřesvědčivé, což způsobuje jeho nezákonnost. Povinnost připojit k rozhodnutí grafickou přílohu je stanovena v § 92 odst. 4 stavebního zákona a v § 9 odst. 5 vyhl. č. 503/2006 Sb.

[15] Rovněž uvedené námítky krajský soud neshledal ve svém rozsudku důvodnými. Po podání kasační stížnosti se však Nejvyšší správní soud se závěry krajského soudu neztotožnil, nicméně dospěl k závěru, že absence grafické přílohy obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, způsobená pochybením stavebního úřadu nemohla mít žádný vliv na přezkoumatelnost či zákonnost jeho rozhodnutí, (viz odůvodnění této problematiky Nejvyšším správním soudem, jak je shrnuto níže v odst. [29] až [31]).

[16] Dále žalobce vyslovil nesouhlas s tím, aby parkovací státní byla situovaná na doraz k plotu, kterým ohrazuje své pozemky. K této námitce soud konstatuje, že ani z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by parkovací stání takto měla být umístěna. Z rozhodnutí vyplývá, že stavba je umístěna cca 1,3 m až 1,8 m od hranic sousedních pozemků.

[17] Další námitka žalobce směřovala vůči možnosti prodloužení parkovacích státní na 5 m. Žalobce uvedl, že prověřování této možnosti je v rozhodnutí orgánu 1. stupně stanoveno bez upřesnění a žalovaný pouze dovozuje, že se má zvažovat na úkor komunikace, nikoliv přiblížením k nemovitosti žalobce. Žalobce vyslovil podiv nad tím, že Policie ČR žádá v dalším stupni projektové dokumentace prodloužení parkovacích míst. Vznese obavu, že parkující vozidla se budou opírat o jeho plot. Tento požadavek označil také za absurdní, neboť dle jeho názoru takovou změnu stavby nelze provádět ve stavebním řízení, ale pouze při jejím umístění a na základě žádosti stavebníka. Ani uvedenou námitku soud neshledal důvodnou. Je pravdou, že správní orgán 1. stupně v odst. II. bod 6 uvedl, že při zpracování projektové dokumentace bude projekčně prověřena možnost prodloužení parkovacích státní (alespoň některých) na min. délku 5 m. Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nevyplývalo, že by s ohledem na tento požadavek mělo docházet rovněž k možné změně umístění stavby. V napadeném rozhodnutí se pak ke stejné námitce žalobce žalovaný vyjadřuje dostatečně konkrétně, když konstatuje, že z projektové dokumentace vyplývá, že prodloužení parkovacího místa by mohlo být provedeno pouze na úkor vozovky parkoviště, neboť umístění parkovací plochy včetně vzdálenosti od sousedních hranic pozemků je již v napadeném územním rozhodnutí jednoznačně stanoveno. Vzhledem k uvedené argumentaci žalovaného je soud toho názoru, že žalovaný se k námitce uvedené v odvolání zcela jasně vyjádřil.

[18] Žalobce dále vyslovil požadavek, aby parkoviště podél jeho pozemku bylo odcloněno pásmem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních – keřové patro a stromy. Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je zřejmé, že tento požadavek vznesl žalobce již v rámci námitek a správní orgán 1. stupně se s tímto návrhem vypořádal, uvedené námitky zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že mezi obrubníkem ohraničujícím plochu parkoviště a hranicí pozemku žalobce je navržen zatravněný pás šířky min. 1,2 m, při návrhu parkovacích stání délky 4,5 m a standardním výškovém uspořádání obrubníků je možný v případě potřeby i krátký přesah karoserie automobilu na tento zatravněný pás, přičemž však nemůže dojít ke kolizi se stávajícím oplocením. Dále poukázal na to, že v případě umístění zeleně by vznikl problém s údržbou nově vybudovaného oplocení pozemku ze strany parkoviště. Na základě hlukové studie a vyjádření orgánů ochrany veřejného zdraví nebyla stanovena žádná opatření vůči sousedním pozemkům, proto není důvod nařizovat požadované ozelenění tohoto pásu. Správní orgán 1. stupně se tedy s návrhem na ozelenění zabýval a srozumitelně zdůvodnil své stanovisko. Za této okolnosti bylo dostatečné, pokud žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

[19] Dále žalobce namítl, že již v odvolání uvedl, že stavební úřad v podmínce II.6. požaduje prověřit řadu otázek, jež měly být napevno rozhodnuty při umístění stavby, přičemž zpracovávat změny v umístění do DSP je hrubě chybné a nezákonné. Dle jeho názoru se žalovaný s tímto problémem nevypořádal. Rovněž uvedená námitka je nedůvodná. Z podmínek stanovených pro umístění stavby uvedených v bodu II. 6. nevyplyvá, že by se mělo jednat v případě prověření zde uvedených skutečností o jakékoliv změny při umístění stavby. Jak je již výše uvedeno, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že umístění stavby včetně odstupových vzdáleností od sousedních hranic pozemků je jednoznačně stanoveno v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a stavební úřad nemůže stavebníka nutit k jinému umístění stavby, než jak je požadováno, pokud je jeho záměr v souladu se zákonnými předpisy. Žalovaný tak nikterak nezpochybňuje, že případné změny při umístění stavby by musely být opětovně projednány stavebním úřadem v novém územním řízení.

[20] Dále žalobce namítal, že žalovaný opomenul zcela prověřování přesunu parkovacích míst „01“ a také odstranění nejistoty kolem užití zatravněvacích tvárnic na parkovacích stáních. Soud konstatuje, že žalovaný se skutečně s touto námitkou nevypořádal, dle názoru soudu však toto opomenutí vzhledem k obsahu námitek nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V předmětné věci se jednalo o územní rozhodnutí o umístění stavby podle §92 zákona č. 183/2006 Sb. K přesunu parkovacích míst by tedy muselo dojít pouze v rámci daných podmínek pro umístění stavby. Pokud se týká užití zatravněvacích tvárnic, dle názoru soudu se nejedná o náležitost, která by musela být v rámci rozhodnutí o umístění stavby řešena (viz §9 vyhl. č. 503/2006 Sb.). Tato otázka bude řešena v rámci stavebního řízení, jehož účastníkem bude i žalobce.

[21] V další žalobní námitce vznesl žalobce nesouhlas s vyhodnocením otázky překročení hlukových limitů a s vydaným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina. Krajský soud uvedl, že mu v předmětném řízení nepřísluší přezkoumávat uvedené závazné stanovisko hygienika. Po podání kasační stížnosti žalobce, která směřovala i proti tomuto závěru, Nejvyšší správní soud konstatoval, že kasační stížnost je v této námitce důvodná, posuzované závazné stanovisko měl krajský soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v rámci přezkumu rozhodnutí o odvolání proti vydání územního rozhodnutí o

umístění stavby. Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. (viz níže odst.[32] až[35]).

[22] Dle žalobce se žalovaný nevypořádal náležitě ani s odvolací námitkou, že nikde není závazně stanoveno, že v době noční se bude parkovat pouze na stávajícím parkovišti a není zřejmé, jak se tato podmínka bude vynucovat. I s touto námitkou se dle názoru soudu žalovaný vypořádal dostatečně. V této souvislosti uvedl, že dokončenou stavbu lze užívat na základě oznámení stavebního úřadu nebo kolaudačního souhlasu. Soud uvedl, že správní orgány obou stupňů vycházely rovněž i z výše zmíněného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice kraje Vysočina s tím, že vliv stavby na okolí vyhovuje hygienickým limitům stanoveným hygienickými předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého může stavební úřad užívání stavby zakázat, jestliže se na základě závěrečné kontrolní prohlídky zjistí, že nejsou mimo jiné splněny podmínky ochrany života a zdraví osob. Dle soudu jde o dostatečnou garanci vyplývající přímo ze zákona. Nelze se tedy ztotožnit s námitkou žalobce, že se jedná o nejasnou a nevykonatelnou podmínku.

[23] Žalobce rovněž vyslovil nespokojenost s tím, jak se žalovaný vypořádal s jeho nesouhlasem ohledně výzvy uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aby učinil „včasné písemné podání“ se žádostí o výstavbu 2 m vysoké stěny. V souvislosti s tím žalobce zdůraznil, že z uvedeného vyplývá, že stavební úřad opomněl svou povinnost pokusit se před rozhodnutím o smírné vyřešení rozporu mezi účastníky, což je jedním ze základních principů českého správního procesu. Soud souhlasil s tím, že uvedená výzva k učinění „včasného písemného podání“ je nekonkrétní. Je třeba však vzít v úvahu, v jakých souvislostech byla tato výzva učiněna. Žalobce vyslovoval nespokojenost s umístěním stavby, požadoval, aby odclonění podél jeho pozemků bylo provedeno pásem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních. Tento návrh byl zamítnut, a jak je již výše uvedeno, zamítnutí tohoto návrhu bylo řádně odůvodněno. Další vlastníci sousedících pozemků navrhli, aby mezi plánovaným parkovištěm a sousedními pozemky byla umístěna dělicí stěna (betonové tvárnice do výšky cca 2 m). Tento návrh byl žadatelem odsouhlasen. S ohledem na tuto skutečnost bylo obdobné řešení navrženo rovněž žalobci. Toto řešení se rovněž odrazilo v bodě II.7. prvostupňového rozhodnutí s tím, že dělicí stěna bude nedílnou součástí stavby. Zároveň je zde uvedeno, že v případě včasné podané písemné požadavku vlastníků pozemků p. č. 788/18, 778/1 a 778/17, může být navržena dělicí stěna i podél této společné majetkoprávní hranice. I když, jak je již výše uvedeno, formulace včasného podání písemné požadavku je nekonkrétní, je zřejmé, že tímto návrhem se stavební úřad snažil vyjít žalobci vstříc a vyzval ho k reakci na tuto nabídku v další fázi povolování stavby. V rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je uvedeno, že příslušná dělicí stěna bude nedílnou součástí stavby. Nejednalo by se tedy o změnu územního rozhodnutí.

[24] K námitce ohledně nesprávnosti poučení o možnosti podat odvolání soud konstatoval, že poučení o počtu stejnopisů, ve kterých je nutno odvolání podat, nikterak nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s touto žalobní námitkou a soud se s ním zcela ztotožnil. Poučení o počtu stejnopisů odvolání je v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 věta třetí správního řádu.

IV.b) Kasační stížnost žalobce a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013 č.j. 4 As 18/2012-29

[25] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce včas kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. března 2013 č.j. 4 As 18/2012-29, přičemž rozsudek krajského soudu zrušil.

[26] Nejvyšší správní soud v první řadě řešil kasační námitku, poukazující na podjatost všech zaměstnanců žalovaného pro jejich zaměstnanecký poměr ke kraji Vysočina, který byl v posuzované věci žadatelem o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Konstatoval, že v dané věci je spornou právní otázkou tzv. systémová podjatost, tedy zda jsou z rozhodování ve správním řízení vyloučeny úřední osoby, které jsou v pracovním poměru ke správnímu orgánu, jenž v tomto řízení současně vystupuje jako jeho účastník. Poukázal na skutečnost, že tato právní otázka se stala předmětem posuzování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 89/2010, proto vyčkal na rozhodnutí rozšířeného senátu a řízení o kasační stížnosti přerušil.

[27] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o této právní otázce rozhodl usnesením ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010 - 119, takto: „*Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.*“.

[28] Následně Nejvyšší správní soud v řízení pokračoval, poukázal na výše uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu, ze kterého citoval. Konstatoval, že v předmětné věci přistoupil ke zhodnocení otázky podjatosti úředníků žalovaného z hlediska kritérií popsanych v uvedeném rozhodnutí, posoudil tedy, zda stěžovatel uvedl nějaké konkrétní skutečnosti, které by svědčily o politické citlivosti věci, případně zda samotná povaha a podstata této věci postačovala k závěru o podjatosti úředníků žalovaného. Po vyhodnocení s ohledem na předmět řízení dospěl k závěru, že „*V posuzované věci nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by svědčila o překročení oné kritické míry systémového rizika podjatosti, jak se o ní hovoří v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010 - 119. Proto Nejvyšší správní soud učinil závěr, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno podjatými úředními osobami a že tak nedošlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V tomto ohledu tak nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“

[29] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, podle níž součástí rozhodnutí o umístění stavby nebyla grafická příloha obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy. V této souvislosti citoval příslušnou právní úpravu. Konstatoval, že „žalovaný i krajský soud tedy pochybily, když dospěly k závěru, že grafická příloha obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy není součástí rozhodnutí o umístění stavby a spolu s ním se

nemusí doručovat všem účastníkům územního řízení. Z toho dovodily nesprávný závěr, že doručením rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby bez připojení této ověřené grafické přílohy stěžovateli nebyla v dané věci porušena příslušná ustanovení stavebního zákona a vyhlášky č. 503/2006 Sb“.

[30] Nicméně Nejvyšší správní soud konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel byl v územním řízení řádně seznámen s kompletní dokumentací předloženou žadatelem, tedy i s výkresem č. B. 2 obsahujícím koordinační situaci, přičemž tato grafická příloha žádosti o vydání územního rozhodnutí, která byla vyhotovena před zahájením územního řízení v květnu 2009, nebyla v průběhu tohoto řízení nikterak dotčena, je zřejmé, že stavba mohla být na základě územního rozhodnutí umístěna jen v souladu s touto koordinační situací. Pokud tedy stavební úřad v bodě II. odst. 1 rozhodnutí o umístění stavby výslovně uvedl, že *„[s]tavba bude umístěna v souladu se situací stavby - koordinační situace (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku“*, muselo být stěžovateli zcela zřejmé, o jaký konkrétní zásah do území se jedná.

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že absence grafické přílohy obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, způsobená pochybením stavebního úřadu nemohla mít žádný vliv na přezkoumatelnost či zákonnost jeho rozhodnutí. Proto Nejvyšší správní soud ani v tomto směru neshledal podmínky pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[32] Pochybení krajského soudu Nejvyšší správní soud shledal při posouzení námitek vznesených vůči závaznému stanovisku hygienika, které dne 20. 5. 2009 pod č. j. H555J2HB1580S/09-Doc vydala Krajská hygienická stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě, územní pracoviště Havlíčkův Brod, jako dotčený správní úřad ve smyslu § 77 zákona č. 258/2000 Sb. v řízení vedeném podle § 82 odst. 2 písm. i) téhož zákona ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.

[33] Uvedené závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrdilo Ministerstvo zdravotnictví úkonem ze dne 21. 12. 2009, č. j. 59554/2009/OVZ-32.3-11.12.09 a svůj názor odůvodnilo.

[34] Nejvyšší správní soud v souvislosti s otázkou přezkumu závazného stanoviska citoval znění § 149 odst. 1 až 4 správního řádu s tím, že v předmětné věci bylo vydáno závazné stanovisko na základě § 77, § 82 odst. 2 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. a § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konstatoval, že závazné stanovisko vydané na základě zákona č. 258/2000 Sb. a stavebního zákona není samostatným rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, nevztahují se na něj ustanovení týkající se správního řízení a řádných opravných prostředků a nemůže být tedy ani ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Jedná se o závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu, které samo o sobě nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, nelze ho považovat za rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu a § 65 s. ř. s. Je tedy závazným podkladem konečného rozhodnutí, proti jehož obsahu lze podle § 149 odst. 4 správního řádu toliko brojit v rámci odvolání proti konečnému rozhodnutí a v případě potvrzení tohoto závazného stanoviska je

jeho soudní přezkum umožněn až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

[35] Posuzované závazné stanovisko měl krajský soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat v rámci přezkumu rozhodnutí o odvolání proti vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Protože tak krajský soud nepostupoval a žalobními námitkami směřujícími vůči tomuto závaznému stanovisku i vůči úkonu Ministerstva zdravotnictví ze dne 21. 12. 2009, č. j. 59554/2009/OVZ-32.3-11.12.09, kterým bylo závazné stanovisko potvrzeno, se v odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nezabýval, je rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, čímž došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vzhledem k tomu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Připomenul, že v dalším řízení je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[36] Zdejší soud tedy, vázán názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, opakovaně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k výše citovaným závěrům Nejvyššího správního soudu se krajský soud nově zabýval pouze posouzením závazného stanoviska, které dne 20. 5. 2009 pod č. j. H555J2HB1580S/09-Doc vydala Krajská hygienická stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě, územní pracoviště Havlíčkův Brod. Pokud se týká přezkumu ostatních žalobních námitek, krajský soud plně odkazuje na jejich posouzení ve svém předchozím rozhodnutí ve věci ze dne 21. 12. 2011 č.j. 29A 40/2010-78,(viz odstavce [9] až [24] tohoto odůvodnění), a dále především na zrušovací rozsudek ze dne 28. března 2013 č.j. 4 As 18/2012-29,(viz odstavce [23] až [35] tohoto odůvodnění).

[37] Žalobce v žalobě ve vztahu k závaznému stanovisku namítal, že hluková studie vypracovaná ve věci se zabývala zejména vlivem na nemocniční budovy, nikoliv vlivem na sousední rezidenty. I tak však hluková expozice vypočtená ve vztahu k rodinnému domu žalobce je charakterizovaná vyčerpáním limitů a v noční době je nadlimitní. Nelze souhlasit s vyjádřením hygienika z 20. 5. 2009, který tuto situaci bagatelizuje. S ohledem na zásadu předběžné opatrnosti a k tomu, že se hluková zátěž z dopravy plynule zvyšuje s vývojem její intenzity, je žalobce přesvědčen, že jde o zdroj hluku, který se dostává do nadlimitního, tedy protiprávního režimu a hygienikovo vyjádření je nesprávné. Je v rozporu s ochranou veřejného zájmu na zdravém a příznivém životním prostředí. Dosažení, ba i překročení limitů zjištěné na základě nepřesného výpočtu je alarmujícím faktem (nepřesnost se pohybuje v rozmezí ± 2 dB). Žalobce dále uvedl, že je nezbytné, aby došlo k přezkumu hygienikova stanoviska v režimu § 149 odst. 4 správního řádu. K přezkumu došlo se záporným výsledkem, rovněž tak v přezkumu v rozkladové komisi Ministerstva zdravotnictví. Ministerstvo zdravotnictví zjevně selhalo a při obhajobě stanoviska hygienika rezignovalo na uplatňování předpisů o ochraně veřejného zdraví.

[38] Žalovaný ve vyjádření k žalobě v souvislosti se závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina uvedl, že vzhledem k námitce žalobce uplatněné v odvolání si vyžádal před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu u Ministerstva zdravotnictví ČR, odboru ochrany veřejného zdraví posouzení tohoto závazného stanoviska. Ministerstvo ve svém stanovisku uvedlo, že závazné stanovisko KHS kraje Vysočina neporušilo ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a odvoláním napadené závazné stanovisko potvrdilo. Podle § 36 odst. 1 s.ř. odvolací orgán usnesením stanovil lhůtu pro vyjádření k podkladu doplněnému v rámci odvolacího řízení. V této lhůtě byla doručena odvolacímu orgánu na vědomí stížnost a podnět k přezkoumání stanoviska Ministerstva zdravotnictví adresovaná ministryni zdravotnictví. Protože zákon již následný podnět k přezkoumání posudku napadeného dokumentu nepovažuje za důvod k nepokračování v odvolacím řízení, bylo žalovaným v řízení pokračováno.

[39] Krajský soud při přezkumu uvedené námítky vycházel z § 149 správního řádu, především z odst. 1, podle kterého *„závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“* Dále pak vycházel rovněž z odst. 4, podle kterého *„Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.“*

[40] Jak již uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozhodnutí, povahou závazného stanoviska a jeho přezkoumatelností ve správním soudnictví se zabýval rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, který byl publikován pod č. 2434/2011 Sb. NSS a dále pak i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, ve které je uvedeno, že *„závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu z roku 2004 není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.“*

[41] Jak soud zjistil ze správního spisu, dne 20. 5. 2009 pod č. j. H555J2HB1580S/09-Doc vydala Krajská hygienická stanice kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě, územní pracoviště Havlíčkův Brod, jako dotčený správní úřad ve smyslu § 77 zákona č. 258/2000 Sb. v řízení vedeném podle § 82 odst. 2 písm. i) téhož zákona ve spojení s § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona závazné stanovisko, v němž vyslovila souhlas s dokumentací pro předmětné územní řízení. V odůvodnění uvedla, že stanovisko bylo vydáno na základě žádosti organizace Nemocnice Havlíčkův Brod. Byla posouzena předložená projektová dokumentace, jejíž součástí byla i hluková studie Ing. K. K. z května 2009, která posuzovala vliv hluku ze stávajícího parkoviště, nově navrhovaného parkoviště a příjezdové komunikace. Bylo konstatováno, že z výsledků studie je patrné, že v denní době budou prokazatelně dodrženy hygienické limity ve všech chráněných venkovních prostorech stavby. Překročení

hygienického limitu o 0,4 dB v chráněném venkovním prostoru rodinného domu č. p. 3649 v noční době je zanedbatelné a měřením neprokazatelné. Podmínkou dodržení hygienického limitu v chráněných venkovních prostorech lůžkové části nemocnice je organizační opatření. Parkování v době noční je možné pouze na stávajícím parkovišti.

[42] Z uvedeného závazného stanoviska vycházel Městský úřad Havlíčkův Brod, stavební úřad, při vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby, proti kterému podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že část odvolání směřovala proti uvedenému závaznému stanovisku, (přičemž odvolací námitky byly obsahově téměř totožné s námitkami uplatněnými v žalobě), požádal žalovaný v souladu s §149 odst. 4 správního řádu o posouzení závazného stanoviska Ministerstvo zdravotnictví.

[43] Ministerstvo zdravotnictví uvedené závazné stanovisko potvrdilo úkonem ze dne 21. 12. 2009, č. j. 59554/2009/OVZ-32.3-11.12.09. Ministerstvo konstatovalo, že v odvolání je přeceňována role akustické studie pro posuzování plánovací dokumentace. Výpočtová akustická studie je zpráva obsahující výpočet očekávaných hodnot zvolených zvukových ukazatelů a dalších skutečností rozhodujících o předpokládané hlukové zátěži. Jejím smyslem je odhad důsledku realizace projektovaného záměru v území, případně návrh protihlukových opatření vedoucích obecně ke zlepšení hlukové situace, přednostně s cílem, aby po realizaci záměru nedošlo k překročení hygienického limitu. Akustická studie je pouze informativním materiálem o tom, že s jistou pravděpodobností nastane budoucí (vypočtený) stav. Informuje investora, projektanta i orgán ochrany veřejného zdraví o možných kritických bodech a zdravotních rizicích. Vypočtené překročení hygienického limitu pro chráněný venkovní prostor rodinného domu stěžovatele a pro noční dobu o 0,4 dB je z hlediska velikosti zdravotního rizika nezhodnotitelné, měřením neprokazatelné a subjektivně nepostřehnutelné. Navíc je navrženo uzavírání nového parkoviště v nočních hodinách s tím, že v této době bude v provozu pouze jeho stávající část. Vydáním závazného stanoviska krajské hygienické stanice tedy podle Ministerstva zdravotnictví nedošlo k porušení zákona č. 258/2000 Sb.

[44] Jak je zřejmé z výše uvedených námitek žalobce k závaznému stanovisku, žalobce protestoval proti odborným závěrům vysloveným jednak v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice kraje Vysočina, jednak v posouzení tohoto stanoviska které bylo učiněno Ministerstvem Zdravotnictví v souladu s §149 odst. 4 správního řádu úkonem ze dne 21. 12. 2009, č. j. 59554/2009/OVZ-32.3-11.12.09.

[45] Soud konstatuje, že závěry uvedené v závazném stanovisku vycházejí z hlukové studie, vypracované Zdravotním ústavem se sídlem v Jihlavě, Centrum hygienických laboratoří, zpracovatelem byl Ing. K. K. Studie se zabývala i vlivem na rodinný dům žalobce č. p. 3649. Zjištěné údaje jsou v závazném stanovisku srozumitelným způsobem interpretovány, je zde učiněn závěr, že překročení hygienického limitu o 0,4 dB v chráněném venkovním prostoru rodinného domu č. p. 3649 v noční době je zanedbatelné a měřením neprokazatelné.

[46] Zcela jasné, srozumitelné a logické závěry k předmětné věci zaujalo i Ministerstvo zdravotnictví ČR. Především zdůraznilo, že akustická studie má pouze úlohu informativní s tím, že předvídaný stav nastane s jistou pravděpodobností. Vypočtené překročení hygienického limitu pro chráněný venkovní prostor rodinného domu stěžovatele a pro noční dobu o 0,4 dB je z hlediska velikosti zdravotního rizika nezhodnotitelné, měřením

neprokazatelné a subjektivně nepostřehnutelné. Ministerstvo dále rovněž poukázalo na to, že je navrženo uzavírání nového parkoviště v nočních hodinách s tím, že v této době bude v provozu pouze jeho stávající část.

[47] Dle názoru soudu se při vydání závazného stanoviska uvedené správní orgány nedopustily žádného pochybení. Předmětné závazné stanovisko bylo vydáno na základě § 77, § 82 odst. 2 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. a § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Podle § 77 zákona č. 258/2000 Sb. „*Orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.*“. Podle § 82 odst. 2 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. „*Krajské hygienické stanice náleží plnit úkoly dotčeného správního úřadu podle § 77*“. Podle § 4 odst. 2 písm. a) stavebního zákona „*Orgány územního plánování a stavební úřady postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů. Dotčené orgány vydávají závazná stanoviska pro rozhodnutí a pro jiné úkony stavebního úřadu nebo úkony autorizovaného inspektora podle tohoto zákona, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak.*“.

[48] Při posouzení obsahu závazného stanoviska soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, podle kterého „*Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu z roku 2004, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu z roku 2004).*“.

[49] Dle názoru soudu byly v závazném stanovisku i jeho posouzení Ministerstvem zdravotnictví ČR naplněny i obsahové náležitosti vyplývající z §67 a §68 správního řádu. Obsahují výrokovou část, odůvodnění i poučení účastníků. Z odůvodnění je zřejmé, jaký byl podklad rozhodnutí, jsou zde popsány úvahy správního orgánu i jeho závěry. Z posouzení provedeného Ministerstvem zdravotnictví je rovněž zřejmé, jaké stanovisko bylo zaujato k námitkám žalobce a jaké pro to byly důvody.

VI. Závěr a náklady řízení

[50] S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[51] O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému

v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č.303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 13. února 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu